

Vad-Magyar Renáta-Henrietta

Félszáraz mondatok

Bokáig álltunk az őszben, amikor
csend feszült közénk, néztük
ahogyan egymás szemében
tomboló vihar porba dönt mindent,
mi szépnak tűnt eddig, egy lejárt
szavatosságú cukormázzal
vontunk be az egészet, hogy
ne csapjon arcon bennünket
a valóság keserű utóíze.

Félszáraz mondatokkal törted meg
a csendet akkor is, amikor eltörted
nagyanyám utolsó kristályvázáját,
majd mentegetőzve próbáltad
összerakni, amit már úgysem lehet.

A szívemmel, persze
nem ezt tetted.

Azt is számos alkalommal zúztad össze,
s mégsem siettél összerakni a darabokat,
hanem beseperted őket a hűtő alá, s újra
azokkal a csontig lerágott szavakkal dobálóztál,

*Ne haragudj, nem történik meg újra,
megváltozok, megígérem, kérlek ne
hagyj el, annyira szeretlek.*

Minduntalan próbáltam leborotválni őket a
lelkemről, de újra és újra benőttek mindent.

Mindig csak közhelyekkel próbáltad
kitömní az ürességet.

Mozdulataid mögé rég begyűrődött a félelem, rettegsz, hogy a takaró már nem fog úgy melegíteni, ahogy az én ölelésem teszi, hogy a reggeli kávéd keserűbb lesz a szokásosnál, hogy nem lesz ki elmondja, neked is helyed van ebben az elfuserált világban.

Miattam, ne aggódj, én már berendezkedtem ebbe a egérrágta feledésbe, ahol csak a porszemek tánca, ami kitölti az ürességet.

Úgy érzem kinőttem ezt az életet, nem hiába mondják azt, hogy földi létünk csupán egy utazás két meztelenség között, s hogy olyan időket élünk, amikor az ölelés is öl.

Ilyen az a szerelem, amelyet a bevásárlóközpontok parkolóhelyeinek sötétjében vallanak meg.

